

RIGMOR KAPPEL SCHMIDT: PARADISFUGLEN

Der gik et sus gennem Statsbibliotekets stille katalogsal, da væsenet trådte ind. Tressernes velnærede, grånende oprørere og halvfjerdsernes forslidte, magert lidende marxister stirrede koncentreret ned i kartoteks-skufferne, hvor det hvide papir dannede sorte mønstre for deres øjne. De læste uden at se det sortmønstrede papir, i deres søgen efter litteratur, der skulle forklare karneval, vildskab og dømoni.

Ikke stirre på fremmede, klang en længst svunden og overvunden opdragelse, da paradisfuglen med blågrøn, vajende fjerpragt skred gennem salen.

En bogbestilling. Tørt, indskrumpne kløer greb om en bestillingssedel uden at værdige de sanselige oprøreres og teknokratiske marxisters nære, letfattelige skriveredskaber et blik. Borgerromantik, så den ud til at tænke, da den knækkede sammen i de pibe-tynde ben foran en skærm-terminal.

Kloen klang metallisk mod taster, da den markerede søgeordet. Chimære tonede frem på skærmen. Dens ryg bølgede hæftigt, som bar den et barn på ryggen under kappens bløde fløjlsfolder, da den med besvær kom på benene for at udfylde bestillingssedlen.

Den fremmede fugl så ikke på nogen, orienterede sig blot i lokalet med sit 180 graders blik, et koldt fugleblik, der virrende afsøgte lokalet for en skrivemaskine. (Statsbiblioteket havde endnu ikke koblet printere til terminalerne).

Men koncentrationen omkring det sorthvide mønster steg, transformeredes de målrettede menneskeblikke langsomt til det vid-vinklede perspektiv, hvor man ser alt uden at fokusere. Og den lysfølsomme plet i nakken begyndte at vibrere hos de mest hårdnakkede, med ryggen til den sjældne fugl.

Og målene flimrede: de gode borgeres indre balance vippede hæftigt op og ned, ude af stand til at stabilisere sig i den sædvanlige, gumpe-tunge ligevægt.

Den dæmoniske, transhumane fugl, med dens aura af ensom kunstighed, havde ved sit blotte tilsynekomst rystet dem i deres grundvold: menneskeligheden.